

III.

Da Frk. Katinka havde bragt den Gamle til Hvile, vendte hun tilbage til Alleen langsmed Havehegnet, hvor hun hver Eftermiddag plejede at tage sin Spadseretur. Uden for Præstegaardens Ene-mærker kom den gamle Dame kun sjelden, og naar det skete, vakte hun gerne en ikke just smigrende Opmærksomhed blandt Byens Befolkning. Selv Bønderkonerne kunde ikke lade være at trække paa Smilebaandet, naar de saa hende komme anstigende med det lille Hoved og den lange, slunkne Hals langt foran den øvrige Krop, iført en fodsid, af Ælde grøn Mantille, Kysehat med Krusestrimmel og flade, fuldkommen hæleløse Brunels-Støvler, der var snøret paa Siden.

Frk. Katinka selv var ingenlunde ubekendt med Folks Værdsættelse af hende; men hun fandt sig i den med sin sædvanlige Koldblodighed. Hun havde overhovedet ikke saa stor Agtelse for Menneskene, at hun lod sig anfægte af deres Domme; og ganske særlig havde ikke den Kreds, hvori hun her havde maattet leve, saa lidt som det store, religiøse Folkeskuespil, hun havde set opført for sine Øjne, nogensinde formaaet at indgyde hende syn-